

Stelian Olariu, maestrul unei jumătăți de secol, ne-a părăsit

(Grigore Constantinescu – 29 ianuarie 2017)

Cu mare tristețe, ne despărțim de maestrul Stelian Olariu, nume de glorie al artei muzicale naționale, a cărui existență s-a desfășurat sub o singură arcadă-idee: timp de jumătate de secol maestru dirijor al coralei Operei Naționale București. Maestrul s-a stins din viață, duminică, la vârsta de 88 de ani, din care 55 i-a petrecut în slujba ONB. Numele de Stelian Olariu, a devenit sinonim cu evenimentul muzical perpetuu al spectacolelor lirice pe scena de operă. Evenimentele sunt cuprinse în desăvârșita manifestare a unei vocații de unică semnificație. Pentru maestrul Stelian Olariu, această activitate interpretativă a fost reprezentată de ceea ce recunoștea cu mândrie, ca o personalitate care stăpânește cu echilibru valori umane și artistice: „Spectacolele mele!”.

Nu de puține ori, am avut prilejul să vorbesc cu marele artist despre marile sale realizări. Ca înfățișare și comportament, în conversație apărea blând și cumpănit, răspunsurile sale erau clare, exacte și expresive. Tot latura umană dezvăluia în căutătura ochilor săi sfredelitori, un avertisment care tănuia asprime, o controlată exigență dincolo de care nu se poate trece. Colaboratorii săi știu aceasta.

Blând și pretențios, Stelian Olariu a cântărit mereu modul în care se impunea, se putea face ascultat de un om sau de mulțimea umană a unui cor de proporții ample. Valorile artistice? Iată un domeniu fastidios, bogat în realizări extrem de diverse. Maestrul de cor este, în spectacolul liric, „omul din umbră”, observatorul care dă, din culise, indicații de frază, intrare, expresie cântăreților din corul aflat pe scenă. Înainte de fiecare spectacol, există un șir de etape succesive, numite succint „repetiții”, împreună cu cel care este educatorul instrumentului viu cu care lucrează.

Nu am avut niciodată prilejul de a urmări drumul parcurs de Stelian Olariu de la inițierea unui proiect interpretativ la încheierea lui, când corul participă la succesul prilejuit de fiecare performanță realizată. Dacă memoria scrutează trecerea timpului – și peste o jumătate de veac înseamnă mult! – să ne reamintim cât de des am avut impresia că acest cor este... un solist cu mai multe glasuri, dar cu o singură inimă. Corul nu cântă în spectacol aflându-se mereu sub gestul dirijorului cu care a lucrat. Totuși, acest gest se imprimă în evoluția sa și, ca spectator, am învățat să mi-l imaginez.

Stelian Olariu este martorul istoriei corului Operei deja de multe generații. La o întrebare pe care i-am pus-o, privitoare la marele număr de coriști cu care a lucrat, dacă pe toți i-a ascultat și i-a ales, Maestrul mi-a răspuns simplu: „Pe toți”. Stelian Olariu le-a fost profesor, corepetitor, formator și conducător. Așa cum nicio seară de operă nu seamănă cu alta, nici creația lui Stelian Olariu nu a fost pândită de rutină. Arta sa devine un unicat în istoria muzicii noastre.

În preajma aniversării celor 88 de ani, toamna trecută, artiștii Operei Naționale, soliști, corul, orchestra, directorul general Beatrice Rancea, publicul din sala de spectacol i-am dorit un drum luminat, spre bucuria noastră, spre admirația și prețuirea contemporanilor care, seară de seară, îl ovaționează.

La ultima cădere de cortină, ieri, regretăm despărțirea de acest mare Om și Artist al României.